

Malthus sideral

Un relat de: [Edgar Cotes i Argelich](#)

El dia que els japonesos van descobrir el sèrum de la vida perenne va haver-hi una gran alegria a tot el món. Ah, però ja ens ho podíem pensar! Com ho arreglaríeu, vós? No hi cabem pas tots alhora i per sempre!

Zero a Malthus. PERE CALDERS

El sèrum de la vida perenne havia estat el principal maldecap d'aquella darrera Assemblea General extraordinària de les Nacions Unides. Si no s'hagués actuat amb promptitud, els recursos del planeta s'haguessin esgotat en molt pocs anys. Durant les vint-i-quatre hores que s'havia dilatat la reunió, s'havien barallat propostes ben distintes com la d'omplir terra i mar d'hivernacles, vetar la natalitat o establir un límit d'edat en què tots els ancians, sense excepció, es veiessin obligats a ser traspassats. Tanmateix, la majoria de propostes foren descartades per improbables o impopulars.

La idea que va prevaler, vingué, inesperadament, a proposta del recent estrenat estat català. Enlloc de llevar la vida d'individus d'una certa edat, el que es podia fer era enviar-los a l'espai a la recerca de nous planetes per colonitzar. Per evitar possibles revoltes o oposicions sistemàtiques, es demanarien, en primer lloc, voluntaris, bo i engalanant el projecte amb un nom florit: Programa de Repoblació Espacial. La idea fou ben rebuda arreu i s'hi inscrivieren un bon nombre d'aspirants, suficients com per mantenir a ratlla el problema de la manca de recursos durant un temps.

L'insòlit de tot plegat era que la invenció de l'elixir de la vida eterna hagués permès, al seu torn, la represa del viatge espacial, que uns anys abans havia semblat estancat. I és que el temps del trajecte ja no suposava més un problema, atès que la humanitat, ara eterna anciana, disposava, literalment, de tot el temps del món.